

Chemarea la ucenicie

Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru. El, cel dintâi, a găsit pe fratele său, Simon, și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia” (care, tălmăcit, înseamnă Cristos). Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit, și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa” (care, tălmăcit, înseamnă Petru). (Ioan 1:40-42)

Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. El le-a zis: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Îndată ei au lăsat mrejile, și au mers după El. De acolo a mers mai departe, și a văzut pe alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor, Zebedei, și își cârpeau mrejile. El i-a chemat. Și îndată ei au lăsat corabia și pe tatăl lor și au mers după El. (Matei 4:18-22)

Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și Îl împulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejile. S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon: și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țarm. Apoi a șezut jos, și învăța pe noroade din corabie. Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărtează-o la adânc, și aruncați-vă mrejile pentru pescuire”. Drept răspuns, Simon l-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejile!” După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejile. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că

au început să se afunde corăbiile. Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus, și I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”. Fiindcă îl apucase spaima, pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii pe care o făcuseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon. Atunci Isus a zis lui Simon: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni”. Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El. (Luca 5:1-11)

După cum a observat cineva, CHEMAREA la ucenicie este una foarte personală și, din acest motiv, trebuie să i se răspundă personal. Însă ea este și una practică, așa că trebuie experimentată în viețile noastre. O asemenea chemare nu este nici teorie, nici doctrină, ci este ceva la care trebuie să răspundem cu toții în fața Domnului și ceva ce trebuie să experimentăm, în mod pozitiv, să sperăm, și nu negativ. Acum, pentru ca să înțelegem mai bine cât de personală și practică este ea, aș dori să demonstrez acest lucru printr-o scurtă trecere în revistă a vieții unuia dintre ucenicii Domnului Isus. Și nu mă pot gândi la un exemplu mai bun decât la viața lui Simon Petru.

Simon Petru a fost printre primii care L-au cunoscut pe Domnul și, cu siguranță, a fost chiar primul care a fost chemat să devină ucenic. Printre cei doisprezece apostoli el era pomenit întotdeauna primul, și, de obicei, el era purtătorul de cuvânt al celorlalți. De aceea, eu cred că putem să spunem următorul lucru: Simon Petru poate fi considerat primul ucenic al Domnului nostru Isus. Și, dacă a fost într-adevăr primul ucenic al Domnului, atunci, în virtutea acestui fapt, putem învăța multe din viața acestui om. Cu alte cuvinte, toate principiile implicate în ucenicie trebuie să fie ușor de identificat atunci când se studiază viața lui.

Pentru început, trebuie să spunem că Simon a fost adus pentru prima dată la Domnul de către fratele său, Andrei. Andrei i-a fost prezentat lui Cristos de către Ioan Botezătorul. Iar Andrei, găsindu-L pe Domnul, s-a dus imediat să-l caute pe fratele său, căruia i-a spus pur și simplu: „Noi am găsit pe Mesia”, și l-a condus la Cristos. Astfel a fost mântuit acest om cu numele Simon, într-un mod foarte natural.

*

Nu știm multe despre trecutul lui Simon dinainte de a-L întâlni pe Domnul. S-ar părea că locul lui proeminent și importanța lui au fost doar rezultatul faptului că L-a cunoscut pe Domnul Isus. Cu toate acestea, se pot remarca două lucruri privitoare la viața precedentă a lui Simon. Înainte de toate, știm că el era din Galilea și că s-a născut în Betsaida (Ioan 1:44). Apoi, mai știm că era pescar.

Știm că, în acea vreme, evreii din restul Israelului îi disprețuiau pe galileeni. Aceștia erau și ei evrei, însă cei din Ierusalim și Iudea îi numeau locuitori din „Galilea neamurilor” (Matei 4:15) – căci ei erau un amestec de oameni impuri, necizelați, neinstruiți, fără o religie curată. Cu toate acestea, trebuie să remarcăm că cei doisprezece ucenici ai Domnului nostru Isus erau, cu toții, din Galilea, probabil cu excepția lui Iuda Iscarioteanul, care era din Iudea.

Prin urmare, Simon era galilean, un pescar dur, necizelat care, deși avea o profesie umilă, avea o aspirație nobilă: aștepta venirea lui Mesia. Deși în exterior el era un om necizelat, în interior era o persoană pioasă. Simon avea o natură foarte impulsivă, spunea lucrurilor pe nume, era agresiv și iute la mânie – cu toate acestea, era onest, sincer și modest. El zăcea îngropat și pierdut printre ceilalți oameni, până când a venit Cristos să-l scoată de acolo și să transforme această piatră brută într-o nestemată frumoasă și prețioasă, așa cum vom vedea.

Însă această transformare se poate realiza în cazul fiecăruia dintre noi. Indiferent unde ne-am născut, ce natură sau temperament posedăm, ce profesie avem și cât de diferiți suntem prin înfățișare sau mod de exprimare, Domnul poate să ne scoată din mulțime și să înceapă să lucreze în noi în așa fel, încât să facă din noi niște pietre prețioase pentru zidirea casei Lui. De aceea, putem fi încurajați de exemplul lui Simon Petru care, deși era lipsit de importanță pentru lume, a fost luat și transformat de Domnul într-unul din stâlpii Bisericii din Ierusalim.

*

Convertirea lui Simon Petru a fost foarte simplă. Cel mai probabil că fusese unul dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul, căci toți cei care așteptau Mângâierea lui Israel (Luca 2:25) fuseseră botezați de Ioan. El s-a pocăit de păcatele sale, a fost botezat de Ioan și Îl aștepta e Mesia care urma să vină – pe Cel care trebuia să fie Trimisul, Unsul lui Dumnezeu, Cel care avea să împlinească toate promisiunile lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, vedem în omul acesta, Simon, o inimă pregătită, una care fusese prelucrată de Duhul lui Dumnezeu și fără îndoială că și de Ioan Botezătorul. Prin urmare, totul era gata. Singurul lucru care mai rămânea de făcut era ca el să-L întâlnească pe Mesia. Și acest lucru s-a realizat prin mărturia senină a fratelui lui Simon, Andrei, despre care suntem siguri că a ajuns să-L cunoască pe Isus ca Mesia prin mărturia lui Ioan Botezătorul. Iar după aceea Andrei s-a dus în grabă la fratele său și i-a spus plin de încredere: Noi L-am găsit pe Mesia. Rezultatul a fost că Simon s-a dus, a văzut și a crezut.

Eu cred că Simon avea multă încredere în fratele său. Din povestea vieții lui, știm că Simon era un om foarte direct, iute și nu foarte atent. Însă fratele lui era exact opusul lui. Andrei era un om foarte liniștit, iar un om liniștit este, de obicei, atent și un bun observator. Această a doua trăsătură și-a manifestat-o cu ocazia

hrănirii celor cinci mii. Vă aduceți aminte că, odată, când Domnul Isus era în pustie și nu se găsea nici un fel de hrană, Andrei a fost cel care a venit la El și a spus: „Este aici un băiețel care are ...” Imaginați-vă numai! Printre 5000 de oameni el a remarcat un băiețel! Iată ce ascuțit simț al observației avea Andrei. De aceea, eu cred că Simon, cunoscându-și propria slăbiciune, avea multă încredere în fratele său. El a găsit în Andrei împlinirea nevoilor sale. S-a putut încrede în faptul că fratele său L-a găsit pe Mesia și a putut fi condus astfel la Cristos. Este un lucru bun să ne recunoaștem uneori lipsurile sau slăbiciunea și să știm cum să fim interdependenți – mai ales când vine vorba de frații și surorile noastre –, deoarece frații și surorile ne pot oferi echilibrul de care avem nevoie. Așa că eu cred că Simon, atunci când fratele lui a venit și i-a spus că L-a găsit pe Mesia, nu a avut îndoieli, ci, din contră, probabil că și-a zis: „Cu siguranță că fratele meu Andrei L-a găsit pe cel *adevărat*”. Așa că Simon s-a dus cu el fără nici o urmă ezitare, pentru a-L vedea pe Isus. O, cât de binecuvântați sunt cei pregătiți și simpli – cei care își cunosc și își recunosc lipsurile –, căci ei vor fi repede săturați.

*

Biblia nu spune nimic despre reacția pe care a avut-o Simon când L-a întâlnit pe Domnul. Scriptura ne spune numai că El a fost condus la Cristos. De fapt, eu m-aș fi așteptat ca Simon, fiind o persoană foarte vorbărească, să vorbească enorm de mult când L-a văzut prima oară pe Domnul Isus. Cu toate acestea, într-un mod destul de ciudat, nu s-a consemnat că I-ar fi spus ceva Domnului – nici un cuvânt. El s-a dus și L-a văzut pe Isus; și, la întâlnirea cu El, L-a cercetat, probabil, cu foarte mare atenție; și, cu cât Îl privea mai mult, cu atât mai convins era că El este Mesia. Rezultatul a fost că Simon nu mai putea de încântare. Era atât de emoționat, de absorbit și de atras de acest Om, încât el, care a fost atât de vorbăreț

toată viața, a rămas fără grai – nu găsea nici un cuvânt de spus. Oricum, nici nu era nevoie de vreun cuvânt. El a ajuns plin de o încredere liniștită, tăcută, reverențioasă față de Mesia. Omul cel mai vorbăreț a rămas fără grai; era prea copleșit de ceea ce a văzut.

Și, în timp ce se uita cu ochi mari la Isus, plin de uimire și adorare, toată inima lui Simon s-a umplut de credință și încredere în Domnul. Căci în acel moment critic el a avut parte de o descoperire; Tatăl i l-a descoperit lui Simon Petru pe Fiul. Știm că acest lucru este adevărat datorită cuvintelor Domnului adresate lui Petru referitoare la mărturisirea de credință pe care acesta a făcut-o în mod public după mai mulți ani, într-o perioadă în care Isus era respins de poporul Său. Cu acea ocazie Domnul i-a spus lui Petru că această mărturisire despre El nu avea ca sursă carnea și sângele, ci i-a fost descoperită de Tatăl din ceruri (Matei 16:17). Și cu siguranță această descoperire nu i-a fost dată atunci lui Petru; din contră, această primă mărturisire în public a lui Cristos se referea la ceea ce Petru experimentase atunci când L-a întâlnit prima dată pe Domnul, după ce fratele său Andrei l-a condus la Mesia.

Așa se va întâmpla mereu, căci voia lui Dumnezeu este ascunsă de cei înțelepți și isteți, dar le este descoperită pruncilor (Luca 10:21). Revelația este dată celor simpli, celor care ascultă de îndemnul inimii, și nu al minții. Iar când Simon Petru a primit această descoperire, el a răspuns printr-o liniște și sinceritate a credinței.

Foarte simplu, nu-i așa? Însă nu este acesta modul în care trebuie să ajungem să-L cunoaștem și noi pe Domnul? Dacă ai o inimă pregătită și Îl cauți pe Mântuitorul omenirii, și cineva în care poți avea încredere și-L prezintă pe acest Mântuitor, vino la El, privește-L și sunt convins că și tu vei fi convins, judecat și convertit în același fel.

*

E nevoie să observăm că Andrei l-a condus pe Simon la *Isus*. Nu la un sistem de gândire, nu la un cod moral de comportare, nu la o instituție religioasă, ci la Isus Cristos. Cristos este Mântuitorul. El este Mântuirea celor pierduți. Și dacă ne întâlnim cu Cristos și Îl vedem, suntem mântuiți. Căci persoana lui Cristos este cea care atrage, și lucrarea Lui este cea care mântuiește. L-am întâlnit noi pe El? Acest lucru ne va rezolva toate problemele și va răspunde la toate întrebările.

O singură privire la Isus i-a arătat lui Simon că El era cu adevărat Cristosul. „Ferice de cei cu inima curată: căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5:8). O singură privire la Isus este suficientă pentru a ne convinge că El este cu adevărat Mesia. Însă noi nu vedem, pentru că nu avem inima curată – pentru că nu-L vrem de fapt. Mult prea adesea, belșugul și abilitățile noastre naturale formează o barieră puternică în calea venirii noastre la Domnul. De aceea, îngăduiți-mi să întreb: Ați ajuns să-L cunoașteți pe Domnul? Ați crezut în lucrarea Lui răscumpărătoare? V-ați pus nădejdea în lucrarea Sa terminată de pe cruce? O încredere simplă, venită dintr-o inimă onestă, este tot ce vă trebuie pentru a cunoaște toată valoarea și meritele răscumpărării Sale perfecte. Însă dacă nu veniți la Domnul Isus cu o asemenea inimă, veți descoperi că este greu să credeți în El, și drumul vostru spre El poate fi unul foarte lung, întortocheat și chiar primejdios. Puteți merge pe calea lui Saul din Tars care, fiind o persoană foarte complicată, a trebuit să călătorească pe o rută ocolitoare și periculoasă înainte de a fi fost întâlnit de Domnul. Saul a trebuit să fie orbit și trântit la pământ înainte de a striga după Mântuitorul. Însă este mult mai bine dacă puteți veni la El cu simplitate și sinceritate, conduși de inimile voastre, și nu induși în eroare de mințile voastre. Dacă veți putea să veniți la El și să Îl priviți numai, aceasta va rezolva problema voastră. Veți fi mântuiți. E foarte simplu și natural. Iar eu sper ca venirea noastră la Domnul să fie la fel cum a fost cea a lui Simon Petru odinioară.

Am văzut că Simon s-a uitat cu atenție la Domnul – măsurându-L din cap până-n picioare; și cu cât Îl privea mai intens, cu atât mai mult Îl admira. Însă trebuie să observăm, din relatarea Bibliei, că și Domnul a făcut același lucru. Ni se spune că, atunci când Simon a fost dus la Cristos, Domnul Isus „l-a privit și i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa”” (care, tălmăcit, înseamnă Petru)” (Ioan 1:42). Deci, „l-a privit” pe Simon Petru. În mod interesant, acest cuvânt înseamnă a urmări cu atenție. Cu alte cuvinte, Isus l-a privit *în mod pătrunzător* pe Simon.

O, privirea Domnului nostru! Acea privire pătrunzătoare! El a privit chiar în inima și în ființa lui Petru cu o *percepție spirituală*; și, în timp ce îl privea, Domnul nostru a văzut ce făcea Duhul Sfânt tocmai în acea clipă în viața lui Simon: „Tu ești Simon, dar te vei chema Chifa – Petru”. Astfel, El a fost martor la faptul că Duhul lui Dumnezeu, ca răspuns la credința simplă în Cristos, a făcut lucrarea regenerării în Simon. Lucrarea a fost făcută în duhul lui Simon de către Duhul Sfânt, însă, în timp ce vorbea, Domnul a perceput-o pe baza a ceea ce a văzut El în propriul Său duh.

Însă Isus s-a uitat în inima lui Simon Petru și cu o *percepție profetică*. În timp ce Se uita intens la Simon, El a văzut nu numai că Dumnezeu a făcut deja ceva în acest om, ci și că urma să facă un lucru și mai mare în viitor. „Tu ești Simon, fiul lui Iona”, a spus Domnul – ca și cum ar fi vrut să-i comunice lui Simon: Acesta este omul natural, ceea ce ești tu în tine însuși, născut din tatăl tău, Iona. Dar, a spus Domnul în continuare, „Tu te vei numi Chifa” – Petru; adică: Vei deveni un om nou, vei fi transformat complet, vei fi o nouă creație născută din Duhul lui Dumnezeu. De fapt, cine era Simon, dacă nu fiul lui Iona – ceea ce este făcut din țărână, ceea ce este pământesc și de rând? Și nu urma oare și el să fie înmormântat ca și ceilalți oameni – neobservat, un pescar oarecare, un nimeni în sine însuși? Dar de acum, Simone, vei fi chemat după un nume nou: Petru, care înseamnă *piatră*.

În acest Simon a intrat din această zi un element nou. În loc să rămână o bucată de lut sfărâmiat, el a devenit o piatră. În duhul lui a pătruns un gen diferit de viață, și, o dată cu această viață, o nouă natură și un nou potențial. El a devenit o piatră. Iar noi știm acum că această piatră „vie” va deveni într-o bună zi una dintre cele douăsprezece temelii ale Noului Ierusalim. Și dacă, în planul lui Dumnezeu, el este primul menționat dintre cei doisprezece apostoli (Apocalipsa 21:14), atunci el, ca prima piatră din cele douăsprezece temelii, trebuie să fie iaspisul (Apocalipsa 21:19). Putem vedea progresia de aici? Din lut devine piatră, iar această piatră va fi, în cele din urmă, una de iaspis. Ce este iaspisul? Din Apocalipsa 4 aflăm că Ioan a văzut gloria Domnului Dumnezeu ca pe un iaspis. Să ne gândim numai! Iaspis – întocmai ca gloria lui Dumnezeu Însuși!

*

Nimeni dintre noi nu știe ce este potențialul, ce este posibilitatea. Nimeni nu poate prevedea ce poate face Dumnezeu din cineva în care Și-a pus propria Sa viață. Să nu ne lăudăm cu ceea ce este din natura noastră; nu valorează nimic. Va dispărea mai devreme sau mai târziu, pentru că însăși natura acestor lucruri este efemeră. Însă dacă primim în noi viața lui Cristos, nimeni nu poate spune care va fi viitorul nostru, deoarece primim un potențial extraordinar. Dumnezeu poate face lucruri mari cu noi cu condiția să Îl avem pe Fiul Său în noi. Cu alte cuvinte, măreția nu este în noi; măreția este în Fiul Său. Și ce viitor extraordinar putem avea dacă credem în Domnul Isus!

De aceea noi, care suntem doar lut, să Îi mulțumim lui Dumnezeu că, venind la Cristos, devenim așa cum este El. Simon nu era nimic în sine, numai Cristos e Cel care l-a făcut totul. Ce adevărat este acest lucru în cazul fiecăruia dintre noi! Domnul este Piatra Vie și, prin El, și noi devenim acele pietre vii cioplite din

aceeași stâncă. La mult timp după aceea, Simon Petru însuși a ajuns să înțeleagă bine acest lucru, căci a scris: „Apropiati-vă de El, piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos” (1 Petru 2:4-5).

Ar trebui să se observe, totuși, că Domnul nu i-a spus de pe acum la ce va fi folosită această piatră. El a păstrat pe mai târziu descoperirea scopului acestei mari schimbări din viața lui Petru. Mai încolo, așa cum ni se relatează în Matei 16, vedem că lui Simon i s-a dat o revelație suplimentară; anume, că această piatră urma să devină o parte a suprastructurii care avea să fie zidită pe Stâncă, Isus Cristos, și pe care nici măcar porțile iadului nu o vor putea birui. Cu alte cuvinte, Simon Petru avea să devină unul din materialele de construcție care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu.

*

Iată, deci, primul episod din cadrul relației lui Petru cu Domnul Isus: cum a ajuns el să-L cunoască pe Cristos și cum a devenit o piatră datorită faptului că s-a încrezut în El. Acesta este punctul din care trebuie să plecăm cu toții. Căci fără viață, chemarea la ucenicie este imposibilă. Dumnezeu nu poate chema pe cineva să devină ucenicul Domnului fără ca acesta să aibă viața divină. Dacă vrem să devenim ucenicii Lui, trebuie să primim mai întâi viața Lui. Aceasta nu este o imitație exterioară, ci este mai întâi și mai ales o transformare lăuntrică. Și acesta este motivul pentru care, la începutul temei noastre despre ucenicie, trebuie să pornim de la *convertirea* lui Simon Petru. Și din clipa în care acest lucru s-a realizat în Simon Petru prin infuzia de viață divină, apare posibilitatea uceniciei.

Să trecem acum la cel de-al doilea episod; pentru aceasta avem nevoie de o trecere în revistă a cadrului evenimentelor. Ioan Botezătorul, așa cum știți, a fost închis, iar când Domnul Isus a auzit despre acest lucru, S-a dus în Galilea. El știa că de atunci încolo urma să poarte singur mărturia lui Dumnezeu, întrucât Ioan era îndepărtat de pe scenă. Însă Isus a considerat că trebuie să adune în jurul Său niște ucenici care să-L urmeze, care să fie pregătiți pentru lucrarea pe care I-a cerut Tatăl să o facă și care să Îi poată continua lucrarea după plecarea Sa.

Aflăm din relatarea din Matei 4 că, într-o zi, Domnul Isus se plimba pe malul Mării Galileii; atunci a zărit doi pescari care își aruncau mrejele în apă. Unul dintre ei era Simon Petru, iar celălalt era fratele său, Andrei. Domnul S-a dus la ei și i-a chemat spunând: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” –, iar ei și-au abandonat imediat plasele de pescuit și L-au urmat. Domnul i-a putut chema să-L urmeze, pentru că ei Îl acceptaseră deja ca Mesia și Mântuitor. Astfel, aceasta a fost o chemare la ucenicie. Noi nu știm cât timp a trecut de la convertirea lui Simon și până la această chemare la ucenicie. Cel mai probabil că e vorba de câteva luni, poate chiar o jumătate de an; cu toate acestea, Domnul Isus S-a dus pe malul mării, l-a văzut și l-a chemat.

În ce consta *chemarea*? Trebuie să citim din nou acest pasaj. Chemarea suna astfel: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Accentul este pus în mod clar pe „veniți după Mine” – în timp ce „pescari de oameni” este consecința urmării Lui. Lucrarea este întotdeauna rezultatul uceniciei. Să observăm cu atenție că aceasta nu este în primul rând o chemare la slujire, ci este de fapt o chemare la ucenicie. Da, în mod evident, ucenicia este *în vederea slujirii*; dar noi trebuie să înțelegem că ordinea este următoarea: mai întâi chemarea „veniți după Mine”, și doar apoi „vă voi face pescari de oameni”. Noi trebuie să învățăm mai întâi și abia apoi vom avea ceva de dat.

Așa că trebuie să fim foarte atenți să nu inversăm ordinea. Cu toate acestea, așa ceva se întâmplă foarte des în viețile creștinilor. Oamenii pun astăzi un accent prea mare pe slujire, uitând că numai un ucenic poate sluji cu adevărat. Prea adesea, după experiența convertirii noastre, primul gând care ne vine în minte, în zelul nostru pentru Domnul, este: Acum, că sunt mântuit, ce pot *face* pentru Domnul? Nu așa vedem noi oare adesea problema? Firește că Domnul ne cunoaște inimile. Și El apreciază acest gând. Însă, mai devreme sau mai târziu, vom învăța că nu aceasta este ordinea corectă.

*

Îmi aduc aminte că, în urmă cu mulți ani, pe când eram încă adolescent, am participat la o conferință de vară. Era tocmai în perioada în care căutam în mod serios mântuirea, căci eram tare împovărat de păcatele mele. Într-una din zilele conferinței, am auzit Evanghelia și, prin harul lui Dumnezeu, am venit la Domnul, într-un mod foarte simplu, și am descoperit că toate poverile mi-au fost luate. Cât de fericit am fost – I-am fost atât de recunoscător Domnului! În ultima zi a acestei conferințe, și după tradiția creștinismului evanghelic, s-a lansat o chemare la consacrare, adică o chemare la lucrarea misionară. O, încă îmi amintesc de bucuria pe care am simțit-o atunci, cu mult timp în urmă, când am fost mântuit! Cât de îndrăgostit eram de Domnul! Cum mă iubea El și cum m-a mântuit! Era firesc că doream să-mi dau viața Lui, că voiam să-L slujesc. Așa că, atunci când predicatorul a făcut chemarea la consacrare în vederea lucrării misionare, eu am fost dornic să mă ofer.

Atunci predicatorul a spus: „Dacă e cineva printre voi care ar dori să-L slujească pe Domnul, poate să vină aici în față, pe podium, și să-și aleagă locul. Să vină aici și să-și pună degetul pe locul în care ar vrea să meargă să-L slujească pe Domnul” (s-a întors spre o hartă imensă a Chinei care atârna în spatele lui pe

perete). Când am auzit acest apel, mi-am zis: „Ei bine, dacă vreau să-L slujesc pe Domnul, atunci vreau să-L slujesc în locul cel mai îndepărtat și mai dificil care există”. Așa că am urcat pe podium și, fără ezitare, am arătat cu degetul spre Mongolia și am declarat că acolo vreau să merg!

Slavă Domnului, că El îmi cunoștea ignoranța. Mai mult, eu cred că El apreciază o asemenea naivitate. Cu toate acestea, nu putem trece cu vederea faptul că așa vedem noi lucrurile din perspectivă omenească. Ni se pare de la sine înțeles că primul lucru pe care trebuie să-l facem în viață în calitate de creștini este să-L slujim pe Domnul. Da, noi *trebuie* să facem ceva pentru El; Domnul Se și așteaptă la acest lucru – în cele din urmă. Însă suntem noi gata pentru asta? Suntem oare pregătiți în vederea slujirii?

Într-adevăr, eu am încercat să mă pregătesc, fiindcă din acea zi problema aceasta a devenit una serioasă pentru mine. Am început să caut cărți despre Mongolia. Am citi volum după volum despre acea parte a lumii și mă pregăteam să învăț limba care se vorbește acolo. Mai mult, m-am rugat zi după zi, timp de un an, în fiecare dimineață: „Doamne, mă duc în Mongolia; Tu să mă pregătești pentru asta”. Iar după ce am terminat liceul, am decis că singurul mod în care puteam învăța să predic Evanghelia era să mă duc la un seminar biblic. De aceea, am ales o școală și le-am spus părinților mei că acolo vreau să merg pentru a mă pregăti. Dar cât de dezamăgit am fost când tatăl meu a spus nu.

Îmi doresc foarte mult să înțelegem cu toții următorul lucru: chemarea la ucenicie trebuie să *precedă* chemarea la slujire. Căci vom vedea că ucenicia este baza utilității și a eficienței în viețile noastre. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi primim de la El totul în vederea hrănirii și a creșterii noastre. Și în calitate de ucenici ai lui Cristos, noi primim tot de la Învățătorul, deși acum primim nu numai în folosul nostru, ci și pentru a deveni vase potrivite spre a fi folosite de El. Așadar, să reținem că ordinea corectă este aceasta: mai întâi ucenic, apoi slujitor.

Pe vremuri, un ucenic era diferit de un elev. Astăzi ne închipuim că este vorba despre același lucru: cineva plătește o anumită sumă și urmează apoi un colegiu, o școală profesională, politehnica sau orice altceva, unde profesorii sau instructorii primesc un salariu din banii învățăcelului și îl vor învăța tot ce știu ei despre meșteșugul, negoțul, teoria sau profesia care se are în vedere. Și acolo persoana respectivă stă în bancă, ascultând și primind sau absorbind totul, până când dascălul va epuiza cunoștințele despre subiectul în cauză sau despre profesia respectivă. Rezultatul este că, devenind la fel de învățat și îndemânat ca dascălul său, elevul va absolvi școala și se va duce să facă același lucru pe care îl făcea și acesta: adică, după ce a obținut o licență, va deveni el însuși dascăl!

Într-o astfel de situație vedem că nu există o relație apropiată între profesor și studentul lui. Este doar o întâlnire între două minți, nu între două vieți. Întregul proces este aproape în întregime unul mental în esența sa. Și după ce au trecut cei patru ani sau câți or fi, studentul pleacă cu mintea plină de gândirea profesorului său, însă viața lui rămâne în continuare a lui. Acesta este modul modern de a fi ucenic și de a învăța.

Din perspectiva biblică însă, faptul de a fi ucenic se vede într-o lumină complet diferită. Putem folosi un termen destul de comun pentru a-l caracteriza: *învățăcel*. Iar acest cuvânt descrie relația dintre un aspirant și învățătorul său. Însă ce înseamnă el de fapt? Ei bine, să presupunem că tatăl tău face toate aranjamentele pentru ca să ajungi învățăcelul unui anumit meseriaș; iar dacă această persoană acceptă să te primească, aceasta este o onoare și un privilegiu pentru tine. Da, va trebui să i se plătească învățătorului ceva, însă această sumă nu este văzută ca un salariu. Deloc. Ci plata este un mod de a-l onora pe învățător pentru că este dispus să te primească. Totuși, uneori un anumit meșter nu este dispus să

accepte pe cineva ca ucenic sau elev. El poate să considere că acestuia îi lipsește potențialul necesar și că își pierde timpul cu persoana respectivă. Cu alte cuvinte, este o chestiune de aptitudini, și nu de posibilități financiare; ea are legătură cu părerea meșterului despre cât de bun ucenic poate fi acel candidat, și acesta este criteriul decisiv. Dacă ești acceptat ca ucenic, acesta este un privilegiu și o onoare. Nu privilegiul lui, ci privilegiul tău.

De asemenea, când cineva devenea ucenic pe vremuri, el nu continua să trăiască acasă la el. În acea perioadă, dacă erai acceptat ca ucenic sau învățăcel, trebuia să îți părăsești căminul și să te muți în casa maestrului tău și să locuiești acolo cu el. Urma să stai cu el zi și noapte, și poate că în primul an nici nu catadicsea să te învețe ceva; doar te punea să ajuți la treburile din gospodărie. De exemplu, poate că erai pus să ai grijă de copiii lui, să mături sau să faci alte lucruri de genul acesta. Probabil te-ai fi întrebat: Ce legătură au toate acestea cu ucenicia? Eu am venit să învăț o meserie! Nu, în acele vremuri se pornea de la *începutul* începuturilor! Era posibil să treacă un an întreg fără ca maestrul să te învețe ceva; doar făceai aceste lucruri umile ca un servitor al său.

Însă treptat, meșterul începea să-ți spună un lucru sau altul sau să-ți arate câte ceva sau să te corecteze într-o privință sau alta. Și după câțiva ani petrecuți în felul acesta – când perioada ta de ucenicie se încheia – descopereai că nu numai că ai deprins meșteșugul meșterului tău, ci și felul lui de a lucra, filozofia lui de viață; și nu numai atât, ci și-ai însușit chiar și felul lui de a umbla și de a vorbi și că ai devenit o copie a lui. Atât trăirea, cât și meșteșugul aceluia maestru se reproduc în ucenicul său. Prin urmare, un ucenic nu este o persoană care adoptă ceva, ci o persoană care este transformată într-un alt om.

*

Este destul de interesant că chemarea Domnului le-a fost adresată unor oameni care erau foarte ocupați. Se pare că El nu are nevoie de cei nefolositori, leneși sau indiferenți. Este instructiv să se observe că Isus l-a chemat pe Petru tocmai atunci când acesta pescuia. Pe Levi l-a chemat de la vamă. Iar pe Saul l-a chemat când era ocupat cu urmărirea și persecutarea creștinilor. Domnul nostru îi *alege* ca ucenici ai Săi pe cei care au un anumit potențial și care pot fi învățați. Dar să nu uităm că *toți* copiii lui Dumnezeu sunt chemați să fie ucenici ai Lui. Din nefericire însă, nu toți aud chemarea. Să înțelegem, așadar, că este o mare onoare să auzim chemarea Domnului la ucenicie; iar după ce am auzit-o, trebuie să ne ridicăm și să-L urmăm – recunoscând că este un privilegiu imens că ni se permite să facem acest lucru.

*

Chemarea la ucenicie este, de fapt, una foarte ușor de înțeles. Domnul spune: „Veniți după Mine, urmați-Mă”. Asta e tot. El nu spune să urmărim un lucru sau altul; să venim după ceva sau altceva. El spune doar: „Veniți după Mine – *după Mine!*” Întocmai ca la convertire, devii un ucenic al Domnului Isus – nu al unui sistem sau al unei organizații sau al unei învățături sau al altcuiva, ci al unei singure persoane: Domnul Isus. „Veniți după Mine” - aceasta este chemarea. Nu ești chemat să crezi sau să urmezi sau să înveți niște reguli sau legi. În nici un caz. Ești chemat să devii ucenicul unei persoane vii: Cristos Însuși. Și, pentru că El este viu, și nu ceva fix sau static, nu știi niciodată ce se va întâmpla. Pur și simplu nu îți poți da seama. Pe scurt, tu trebuie să Îl *urmezi* pe El.

Și așa se face că, atunci când Domnul a spus: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”, Petru și-a lăsat mrejele și l-a urmat. Ce ușor! Ce simplu! Domnul nu i-a explicat lui Petru de ce trebuie să-L urmeze, nici măcar nu i-a spus atunci cât îl va costa acest lucru. Nici ce înseamnă ca cineva să-L urmeze nu i-a

spus – de exemplu, nu a spus nimic de genul: „Lasă-ți mrejele și urmează-Mă”. Nici măcar atât. Dacă poți să-ți iei și mrejele cu tine și să-L urmezi pe Cristos, este în regulă. (Însă Petru știa că nu poate.) Domnul i-a spus doar să-L urmeze. Și Petru și-a abandonat mrejele și s-a dus după El. De ce?

Firește că Petru Îl cunoștea pe Domnul. El nu era un străin pentru Petru. Prin revelație, el L-a văzut pe Isus ca fiind Cristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu, în care era nădejdea lui, ca, de altfel, a întregului Israel. El avea o încredere deplină în Domnul. Așadar, singurul motiv pentru care Petru a putut să lase totul în urmă, fără nici o ezitare, și să Îl urmeze pe Domnul a fost acela că el era, pur și simplu, atras de această Persoană care îl chema.

Dacă, în cadrul acestei experiențe a uceniciei, te vei uita la tine sau te vei uita în jur sau vei încerca să analizezi lucrurile (e drept că se *întâmplă* așa ceva în ucenicie, și voi reveni asupra acestui punct mai târziu), atunci vei ezita cu siguranță și te vei întreba: Oare nu e prea mare prețul? Oare Învățătorul nu e prea exigent? Acesta este un lucru *difícil* – cum aș putea răspunde chemării Lui? Da, este foarte adevărat că, dacă te uiți la tine sau la cele din jurul tău, îți va fi foarte greu să răspunzi la chemare. Dar dacă ești ca Petru, adică, dacă L-ai văzut pe Domnul și L-ai auzit, dacă ești atras de slava acestei Persoane, atunci nu vei mai veni cu nici un argument, nu vei mai face calcule și nu vei mai avea nici o rețineră. Răspunsul va veni natural și, deopotrivă, ușor. Când te cheamă, tu te duci. Și așa au stat lucrurile cu Simon Petru.

Ucenicia cuprinde două aspecte: pe de o parte, ea presupune, într-adevăr, a socoti lucrurile cu multă atenție, dar, pe de altă parte, nu trebuie să fie nici o ezitare sau analiză, de nici un fel, deoarece ucenicia este mai presus de toate acestea. De ce? Deoarece suntem atrași de Persoana Lui. Dacă ucenicia se bazează pe orice altceva în afara Persoanei Domnului Isus, atunci trebuie, într-adevăr, să cugetăm mai înainte, este normal să existe o ezitare. Dar dacă ucenicia se bazează pe Stăpânul Însuși, unde mai este loc pentru analiză? Trebuie

să știm că dacă avem îndoieli, Îl necinstim pe Stăpânul nostru – pe El care ne-a iubit atât de mult, încât S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, pe El care este Domnul universului, Răscumpărătorul, Împăratul nostru, viața, nădejdea noastră, totul. Prin urmare, când *El* ne cheamă, ce *putem* face altceva decât să mergem; fără cea mai mică rețineră, ne ridicăm în grabă și Îl urmăm pe El.

Rugăciunea mea deci este ca Cristos să ni Se descopere. Să nu ne cufundăm în prea multe întrebări. Câte lucruri trebuie să las în urmă, să le părăsesc sau să renunț la ele? Nu va fi viața mea cenușie și nefericită fără aceste lucruri? Ce sacrificii trebuie să fac? La urma urmei, ce se va alege de mine? Dă-mi voie să-ți spun că dacă te gândești astfel, *nu* L-ai văzut pe Domnul. Dar dacă *L-ai văzut* pe Domnul, asemenea lucruri nu mai au nici o importanță. Pentru că, atunci când Stăpânul te cheamă, te duci, pur și simplu, deoarece Îl urmezi pe *El*. Astfel este chemarea uceniciei. Petru a lăsat totul și L-a urmat pe Isus. Și a descoperit că renunțarea la toate i-a fost răsplătită cu vârf și îndesat, întrucât a avut parte de compania Domnului său.

*

Acum vom trece la al treilea episod. El este relatat în capitolul 5 din Luca. Au trecut probabil câteva luni, iar Simon Petru L-a urmat pe Isus în tot acest timp. Știm că în prima fază a lucrării Domnului Petru L-a însoțit atât în Iudea, cât și în Galilea. Prin urmare, în aceste câteva luni Petru a fost martor la multe lucruri pe care le-a spus și le-a făcut Domnul. Totuși, constatăm că din nou se ocupa cu pescuitul (nu știm cum sau de ce s-a întâmplat asta). Și Domnul din nou a venit la el.

Nu știm dacă, în primele etape, înțelegerea dintre Isus și ucenicii Lui era neclară sau era vorba de altceva. Oare la începutul lucrării Sale Domnul nu le-a cerut ucenicilor Săi să fie tot timpul cu ei? Sau Petru nu a înțeles sensul deplin al uceniciei, gândindu-se că poate slui la doi stăpâni în același timp? Nu știm sigur. Dar

observăm următorul lucru: când lui Petru i-a fost adresată prima dată chemarea la ucenicie, el a răspuns prompt și din toată inima. Însă a mai durat ceva până când semnificația deplină a acestei chemări i-a acaparat viața. Căci noi știm din relatările biblice că Petru când Îl urma pe Domnul, când nu-L urma: el era un ucenic ocazional. Erau încă și alte lucruri care îl atrăgeau. Așa că a fost nevoie de o altă criză care să-l stabilizeze pe Simon Petru și să facă din el un ucenic permanent – una pe care o vom analiza acum. Căci vom descoperi că episodul pescuirii miraculoase din acea dimineață memorabilă a răscolit complet inima lui Petru.

*

Ce s-a întâmplat în acea dimineață în care Domnul Isus l-a găsit din nou pe malul Mării Galileii? Ei bine, observăm că Petru și tovarășii săi au pescuit o noapte întreagă fără să fi prins nimic. Aceasta a fost o experiență foarte dezamăgitoare – o noapte lungă, rece și obositoare care nu a răsplătit cu nimic eforturile pescarilor. Iată-l pe Petru, împreună cu fratele și tovarășii săi, spălându-și mrejele în dimineața care a urmat. Și tocmai în această dimineață a apărut pe acolo Isus, urmat de o mare mulțime de oameni care se adunase ca să-L asculte. Era atât de mare această mulțime, că Domnul i-a spus lui Petru să-și depărteze barca de la mal pentru ca El să nu fie împrâncit de oameni; iar apoi s-a apucat să le vorbească din acel loc sigur care era barca lui Petru.

Însă după ce a vorbit (și ca și cum nu ar fi vrut să folosească pe gratis barca), Domnul i-a spus lui Petru: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire”. Probabil că Simon L-a privit plin de uimire. Nu-i așa că aproape poți să-i vezi expresia feței, ca și cum ar fi vrut să spună: „Tu nu ești pescar și, totuși, îmi spui așa ceva? Nu știi că eu sunt *expert* în materie de pescuit?” Însă cu voce tare el a spus doar atât: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic”. El se aștepta probabil ca Isus să dea înapoi. Spera ca Domnul

să-și retracteze spusele prin cuvintele: „Îmi pare rău; dacă expertul spune că așa stau lucrurile, renunț complet la ideea Mea”. Isus însă nu a dat înapoi. Așa că Simon Petru, din respect pentru El ca Învățător al său, a spus că va face după porunca Domnului.

Trebuie să observăm însă că Domnul a folosit pluralul în porunca Sa: „mrejele” (vers. 4). Cu alte cuvinte, *ambele* bărci trebuiau să se îndepărteze de mal și *ambele* mreji aveau să fie aruncate în apă – nu numai barca lui Petru și Andrei, ci și cea a lui Iacov și Ioan. Însă Petru s-a folosit doar de o singură barcă și de o singură mreajă (vers. 5, 6 – Darby); în consecință, aproape că i s-a rupt mreaja. Acest lucru ne arată că Petru L-a crezut pe Domnul numai pe jumătate. În fond, dacă exista ceva pe lumea aceasta ce el cunoștea bine, atunci acel lucru era pescuitul. Și dacă el – ca expert – a pescuit toată noaptea și nu a prins nimic, cum putea un tâmplar, care nu știa nimic despre pescuit, să-i poruncească lui să-și arunce plasa în ape adânci pentru a prinde pește? El a putut răspunde numai cu rețineri: „Bine, o vom face și pe asta”. Însă urmau să o facă numai el și fratele său Andrei, lăsându-i deoparte pe Iacov și Ioan, partenerii lor, pentru că Petru credea că nu e nici o șansă să prindă ceva.

Dar noi știm ce s-a întâmplat. Când Simon Petru și-a aruncat plasa în apă, ea s-a umplut în așa măsură cu pești, încât era gata să se rupă, și a fost nevoit să-și cheme și tovarășii în ajutor pentru a putea scoate din apă gigantica captură. Și tocmai în acest moment dramatic, ceva cu totul neobișnuit i s-a întâmplat lui Petru.

*

Evangelhia după Luca ne relatează astfel evenimentele: „Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus și I-a zis: «Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos»” (5:8). O străfulgerare a faptului că Învățătorul era Domnul l-a făcut pe Petru să se rușineze în așa măsură de inima lui păcătoasă, încât s-a aruncat la picioarele lui Isus și L-a rugat să plece de la el. A simțit în mod acut, în

urma unei lovituri incredibile, diferența morală dintre el și Domnul.

Dar oare Petru nu Îl cunoștea deja pe Domnul? Ba da. Îl știa în calitate de Cristos, Fiu al Dumnezeului cel Viu. A fost martor la multe lucruri făcute de El și a auzit multe cuvinte rostite de El. Îl cunoștea foarte bine, și totuși, într-un anumit sens nu-L cunoștea deloc. Da, El Îl numea pe Isus Învățătorul lui, Cel care era deasupra lui. Și totuși, atunci când a avut loc acest miracol, ochii lui Petru au fost deschiși cum nu fuseseră niciodată înainte. Pentru prima dată el a putut vedea că acest Cristos – acest Isus – tâmplarul din Nazaret – nu era altcineva decât Domnul universului. El deține controlul asupra a toate, chiar și asupra peștilor mării! Acest Om era într-adevăr Stăpânul, iar Petru a înțeles acum cât de greșit se purtase față de El. Căci s-ar putea spune că, în această perioadă, Simon a fost un om care a umblat o vreme cu Domnul, ca ucenic al Lui, dar, având alte preocupări, s-a reîntors la pescuit. Când i-a răspuns prima dată Domnului cu o asemenea îndrăzneală, Petru nu putea înțelege ce înseamnă ucenicia, nici cum îl va afecta pe el personal. Însă în următoarele luni pe care le-a petrecut, cu anumite întreruperi, în compania Domnului, nu încapă îndoială că Simon a început să înțeleagă câteva lucruri despre sine pentru prima dată în viața lui.

Putem să doar să bănuim ce s-a petrecut în inima acestui ucenic în acea perioadă. Totuși, cel mai probabil este că Învățătorul devenea tot mai mare în ochii lui Petru, în timp ce el se făcea din ce în ce mai mic. Probabil că a început chiar să se întrebe dacă Învățătorul a făcut o alegere bună în ce-l privea pe el; căci, deși Îl numea pe Domnul Învățătorul lui și dorea să-I slujească și să fie ucenicul Lui, fără îndoială că începea să înțeleagă că Isus nu era, totuși, centrul vieții sale, că el continua să aibă propriile preocupări și dorea să meargă pe propriul lui drum. Pe scurt, devenise un om care oscila mereu între două opinii. În consecință, Petru nu mai putea fi sigur de sine: Pe de o parte își dorea să se dăruiască complet, pe de alta voia să renunțe. Pe de o parte nu se putea smulge de Domnul – El îl atrăgea enorm, însă, pe de altă parte, nici nu putea fi în întregime de partea Lui, fiindcă

alte lucruri îl îndepărtau în mod constant. Iată, deci, un om cu mintea și cu inima împărțite, cu preocupările și loialitatea împărțite. O, ce conflict spiritual bântuia în sufletul lui! Evident că el era un om care încerca să slujească la doi stăpâni în loc de unul, și, din această cauză, nu era ucenicul nici unuia. Spre nenorocirea lui, el nu învățase nimic. Totul a fost o pierdere de timp.

Nu este lucrul acesta adevărat și în cazul tău? Poate că și tu l-ai răspuns Domnului cu îndrăzneală și fără ezitare și ai declarat: „Da, Doamne, te voi urma”. Însă ce s-a întâmplat după ce ai început să-L urmezi pe El ca Învățător al tău? Ai devenit treptat conștient de faptul că erai atras și de alte lucruri. Ai început să constăți faptul neplăcut că în inima ta mai exista un stăpân și că erai foarte reticent să renunți la ascultarea de el. Și, asemenea lui Petru, ai început să-L urmezi pe Domnul când și când. Aveai nevoie de o criză care să te atingă până în adâncul inimii, de o experiență care, asemenea celei a lui Petru, să îți zguduie atitudinea și concepțiile de până acum.

*

Când Simon și-a dat seama că Domnul știe mai multe despre pescuit decât el, expertul, că această Persoană este mai mult decât un expert – că Isus este Cel care are o cunoaștere completă și un control absolut asupra tuturor lucrurilor –, atunci a înțeles că Cristos trebuie să devină Domn peste toate lucrurile din viața lui, altminteri El nu este Domn deloc peste viața lui. Cu viteza fulgerului, și prin intermediul acestui eveniment extraordinar, adevăratul înțeles al uceniciei i-a devenit în sfârșit clar acestui ucenic ezitant. În cele din urmă a înțeles că îi este imposibil să slujească la doi stăpâni. Cristos trebuie să fie *singurul* meu Stăpân și Domn, a admis Petru, altfel va trebui să-L rog să plece de la mine, căci nu sunt vrednic de El.

Ce ironie! Inițial Isus a fost Cel care l-a chemat să Îi fie ucenic, însă acum Petru era cel care a ajuns să decidă dacă *putea* fi ucenicul Învățătorului său sau nu.

Trebuie să încercăm să simțim ceea ce a simțit Petru cu acea ocazie. El I-a spus Domnului: „Pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”. Însă dorea el cu adevărat acest lucru? Dacă îl dorea, de ce nu pleca el, pur și simplu, de la Domnul? Cu siguranță că era liber să o facă. Însă Petru a descoperit că nu poate pleca de la Învățătorul. În gloria Sa morală, Isus îl atrăgea atât de mult, încât ceea ce Petru Îi spunea, în realitate, era următorul lucru: „Doamne, eu nu Te pot părăsi – sunt legat de Tine; cu toate acestea, sunt nevrednic. M-ai chemat să fiu ucenicul Tău, dar nu sunt potrivit pentru acest lucru. Ultimele luni *au dovedit-o*; au dovedit și că nu Îți sunt loial. Nu pot să mă biruiesc pe mine însumi. Îmi doresc prea mult să-mi fiu propriul stăpân, vreau să trăiesc așa cum vreau eu; așa că nu știu ce e de făcut cu mine. Nu am idee. Nu vreau să Te mint și să Te înșel spunând că sunt dornic să merg peste tot cu Tine, când de fapt nu pot. Căci văd că există alte legături și alte atracții care mă îndepărtează de Tine. Doamne, chiar vrei să fiu ucenicul Tău – așa cum sunt? Poate că nu ai ales persoana potrivită. Sunt complet nepotrivit. Doamne, dă-mi drumul, Te rog. Nu-Ți strica lucrarea și planurile. Eu nu pot pleca, căci sunt atras de Tine, sunt legat de Tine, chiar chemat de Tine; dar, Doamne, Tu îmi poți da drumul, dacă simți că e cazul”.

Astfel trebuie să se fi simțit acest om când a spus: „Pleacă de la mine, pleacă de la mine!” Petru avea o părere atât de proastă despre sine, încât I-a cerut Domnului să plece de la el, un om păcătos. Însă, așa cum ne-am întreat mai devreme, *voia* el cu adevărat ca Domnul să plece de la el? Cu siguranță că nu. Probabil că se gândea în sinea lui: „O, ce bine ar fi dacă *nu* ai pleca! Însă cum aş putea să îndrăznesc să-Ți cer să nu pleci, știind că sunt un păcătos?” Trebuie să înțelegem clar că o asemenea declarație nu arăta că el nu a fost regenerat, ci că era un om cu inima împărțită, unul care *voia* să slujească la doi stăpâni. În exterior, el Îl urma pe Domnul, însă în inima lui nu făcea asta. Păcatul lui era *acela* că pretindea ceva ce nu era adevărat. „Sunt un om păcătos”, a mărturisit Petru, „și nu pot decât să-Ți cer să pleci de la mine, fiindcă asta merit. Nu sunt vrednic de altceva.”

Dacă am putea pătrunde în profunzimea sentimentelor lui Petru, am putea înțelege probabil problema. El nu-L putea părăsi pe Domnul, așa că, în umilința lui, I-a cerut Domnului să-l părăsească pe el, să Se lepede de el ca de un om nevrednic și nepotrivit pentru a fi ucenicul lui. Petru nu se mai putea încrede în sine, se îndoia de statornicia lui; de fapt, era aproape sigur că va da eșua.

*

Dacă Domnul nu te-a adus în situația pe care a experimentat-o Petru, mă tem că ucenicia ta nu poate fi una fermă și pecetluită. Ești cumva în această stare? Știi că Domnul te-a chemat să-I fii ucenic, adică, să fii cu El, să-L urmezi și să înveți de la El pentru a putea ajunge ca El. Însă, după ce I-ai răspuns plin de zel, începi să-ți dai seama de răutatea inimii tale; descoperi că nu ești dispus să renunți la dreptul asupra propriei tale persoane; vrei să-ți fii propriul stăpân și ești împărțit între doi stăpâni. Poate că într-o zi Cristos îți descoperă, cu privire la gloria Sa, faptul că El este *Domn* peste toate lucrurile. O! El este Domnul tău. El îți cere întreaga ta loialitate, să te predai complet Lui, să te lași în mâna Lui ca să te modeleze așa cum dorește, pentru că El este Stăpânul tău. Pe de o parte vrei acest lucru, pe de alta, nu poți să-l faci. Oscilezi atât de mult între aceste două variante, încât și rugăciunea ta devine aceasta: „Pleacă de la Mine, o, Doamne, căci nu sunt vrednic”. Însă, asemenea lui Petru, nici tu nu vrei ca El să Se îndepărteze de tine. Vrei ca El să te ia în stăpânirea Lui.

Te întreb din nou: Ai ajuns în punctul acesta? Dacă da, atunci ascultă cu atenție ce i-a răspuns Domnul lui Petru: „*Nu te teme*; de acum încolo vei fi pescar de oameni” (Luca 5:10).

*

Să remarcăm faptul că transformarea în ucenic al Domnului nu se realizează prin puterile noastre, este ceva ce trebuie să vină de la

El. El este Cel care cheamă și El este Cel care realizează acest lucru. Nimic nu depinde de noi. Să nu crezi că, dacă ai o voință de fier, poți deveni ucenicul Lui; să nu presupui că, dacă ești plin de dragoste naturală, poți să fii ucenicul Lui; să nu-ți imaginezi că, dacă înțelegi, poți să fii ucenicul Lui. Dacă vei încerca să-L urmezi bazându-te pe puterile tale, vei da faliment. Dacă încerci să Îi arăți o loialitate absolută Domnului prin tine însuși, îngăduie-mi să-ți spun că nu vei reuși. Acest lucru este imposibil. La oameni lucrul acesta este cu neputință. Dar nu trebuie să te temi. Domnul te cunoaște. El nu Se așteaptă să Îl urmezi prin propriile-ți puteri. Ascultă din nou cuvintele Sale pline de bunătate: „Nu te teme; Eu sunt cu tine; Eu o voi face; tu ești doar lutul în mâinile Mele”.

Acest lucru îmi amintește de povestea lui Ieremia. Ni se spune în capitolul 18 din cartea sa că profetul s-a dus la casa olarului și a văzut un om care modela o grămadă de lut pe roata sa. Și, în timp ce acesta învârtea roata încercând să facă un vas, lutul s-a sfărâmat în mâinile olarului. Aceasta este imaginea lui Simon Petru în mâinile Olarului suprem: întrucât în el era împotrivire, erau elemente străine, vasul care era Petru s-a sfărâmat încă înainte de a fi fost gata. Însă, ca în cazul olarului de pe vremea lui Ieremia, Olarul suprem nu a aruncat acest lut uman. El a luat iarăși în mână material și a început să facă din el un nou vas, care să îi fie pe plac.

O, cât de priceput este Stăpânul! Nimic nu depinde de tine și de mine, ci numai de priceperea Stăpânului. Noi suntem zdrobiți, sfărâmați, nu putem fi vase bune – suntem stricați chiar înainte de a fi gata. Cu toate acestea, Domnul spune: „Nu te teme; te voi reface, voi face un vas nou din tine”. Ce mare mângâiere trebuie să fi fost pentru Simon această încurajare! „Nu te teme, Petre; nu contează ce ești tu, Eu voi face din tine un pescar de oameni. Dacă acest lucru ar depinde de tine, ai da greș, întocmai cum simți acum. Dar dacă depinde de Mine, vei prinde oameni pentru Împărăția lui Dumnezeu la fel de ușor cum ai prins astăzi acești pești. Așadar, pune-te, așa cum ești, în mâinile Mele, și Eu voi face un vas nou din tine.”

Măiestria Învățătorului se vede în transformarea celui mai neîndemânatic și mai nevrednic om în cel mai înțelept și mai vrednic om. Tot ce se cere din partea ucenicului este o predare totală și disponibilitatea de a învăța. Vedem că Petru a lăsat totul și L-a urmat pe Domnul. Prin această acțiune a sa, ucenicia lui a fost pecetluită în cele din urmă, și din acea zi îl vedem pe Petru în școala lui Cristos – la cursurile de zi, complet dedicat și urmându-și Învățătorul.

O Doamne, arată-ni-Te, arată-ne gloria Ta. Fă-ne să Te vedem și să Te auzim ca să-Ți putem răspunde așa cum trebuie. Descoperă-te nouă în toată frumusețea, măreția și bunătatea Ta pentru ca să ne putem abandona în întregime în mâinile Tale. Umple-ne inimile în așa măsură cu dragostea Ta, Doamne, încât să fim constrânși să ne ridicăm și să Te urmăm.

Noi dorim ca chipul Tău să poată fi văzut în noi, ucenicii Tăi. Însă Doamne, spune-ne mereu că nu depinde de noi să fim niște ucenici buni, ci numai de Tine. Fie să învățăm să ne încredințăm în mâinile Tale și să Te lăsăm să ne modelezi și să ne faci niște vase noi spre slava Ta. Îți cerem ca, atunci când ne chemi, să nu lași pe nici unul dintre noi să scape; nici nu putem scăpa, căci Tu ne-ai atras la Tine.

Doamne, Tu ne cunoști inimile. Cercetează-ne. Nu lăsa să treacă ziua aceasta fără ca Duhul Tău să facă ceva real în fiecare dintre noi. Pe aceia dintre noi care nu au auzit chemarea Ta, fă-i să o audă; pe cei care ezită, fă-i să Te vadă în toată slava Ta; pe cei care se tem și se simt nevrednici – o, fă-i să se lase copleșiți de vrednicia și puterea Ta și fă din fiecare dintre noi un ucenic al Tău.

O, Doamne, nădăjduim în Tine, ne încredem în Tine. Te laudăm și ne închinăm Ție, Domnul nostru vrednic, Stăpânul nostru. Ne rugăm în numele Tău prețios. Amin.